

Dragonul din oraș (<i>Polonia</i>)	52
Țăranul înțelept și ursul (<i>Belarus</i>)	54
Cele douăsprezece luni (<i>Ungaria</i>)	56
Sarea (<i>Ungaria</i>)	60
Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte (<i>România</i>)	62
Șoricelul mofturos (<i>Macedonia</i>)	64
Gălețile cu apă (<i>Albania</i>)	66
Fericirea (<i>Grecia</i>)	68
Cei trei porumbei (<i>Tunisia</i>)	70
Vulpea și flamingo (<i>Maroc</i>)	72
Băiatul de aur și băiatul de argint (<i>Mali</i>)	74
Cum au căpătat zebrele dungii (<i>Botswana</i>)	76
Gemenii (<i>RD Congo</i>)	78
Greșeala iertată (<i>Somalia</i>)	82
Șarpele și cameleonul (<i>Africa de Sud</i>)	84
Dovleacul (<i>Iran</i>)	86
Câinele supărat (<i>Pakistan</i>)	88
Șacalul (<i>Pakistan</i>)	90

Puterea prieteniei (<i>Cambodgia</i>)	132
Pasărea zorilor (<i>Legendă inuită</i>)	134
Privighetoarea și izvorul fermecat (<i>Canada</i>)	138
De ce urlă lupii la Lună (<i>Poveste amerindiană</i>)	142
Coiotul care a furat Soarele (<i>Poveste amerindiană</i>)	144
Povestea culorilor (<i>Mexic</i>)	146
Tapirul și maimuța urlătoare (<i>America Centrală</i>)	150
Leul și țânțarul (<i>Cuba</i>)	152
Omul care a furat caprele (<i>Republica Dominicană</i>)	154
Vulcanii îndrăgostiți (<i>Ecuador</i>)	156
Bietul crocodil (<i>Argentina</i>)	158
Coquena (<i>Peru</i>)	160
Cum a salvat focul pasărea Motmot (<i>Brazilia</i>)	164
Copiii Soarelui (<i>Bolivia</i>)	166
Coadă maimuței (<i>Brazilia</i>)	168
Copacul Ombù (<i>Argentina</i>)	170
Focul magic (<i>Australia</i>)	172
Șarpele negru (<i>Australia</i>)	174

GRECIA

Fericirea

A fost odată ca niciodată un om foarte sărac. El, soția și copiii munceau toată ziua. Seara, la cină, erau foarte oboseți, dar fericiți. Cântau, povesteau și râdeau până noaptea târziu. Nimeni nu putea înțelege cum de erau mereu atât de fericiți, așa că oamenii din sat au început să-i spioneze.

Astfel, au descoperit ce se întâmpla în casa lor în fiecare seară:

- Du-te și ia chitara, tată! i-a spus cel mai mic dintre fii.
- Cântă-ne același cântec pe care l-ai cântat ieri, i-a sugerat celălalt fiu, râzând.

În acest timp, soția a aranjat scaunele în jurul lui, l-a luat în brațe pe cel mai mic copil, i-a dat o jucărie și a început să îl legene pe genunchi. Tatăl a început să cânte, la fel și copiii, care îi cereau pe rând ce să mai cânte.

Era atâta fericire în acea casă, de parcă familia nu ar fi suferit de sărăcie sau de oboseală!

Cel mai uimit dintre săteni a fost un om foarte bogat. În fiecare seară își spunea:

– Am totul: bani, proprietăți, aur, bucătari, bărci..., dar niciodată nu mi-am dorit să cânt atât de mult cum o fac acești oameni săraci! Le voi da niște bani și astfel fericirea lor îmi va alunga toate gândurile negre.

Așa că a bătut la ușa familiei sărace:

– Dragii mei vecini, știu că sunteți cinștiți și muncitori. În fiecare seară vă aud cântând și mă bucur de fericirea voastră. Pentru a vă mulțumi, aș vrea să vă ofer niște bani. Faceți ce doriți cu ei.

– Nu putem... nu ar trebui... pentru că... i-a răspuns omul sărac, încercând să-l refuze.

Însă omul bogat a insistat atât de mult, încât i-a fost imposibil să refuze banii.

De îndată ce a plecat vecinul, tatăl a început să se gândească în ce mod va folosi banii. Avea o mulțime de idei, dar, imediat ce se gândea la una, îi mai venea alta care părea a fi mai bună decât cea de dinainte. O podgorie? O vacă? Sau poate o căruță cu un cal?

În acea seară, familia s-a reunit în jurul tatălui care i-a întrebat ce ar putea face cu banii.

Soția a zâmbit și i-a spus:

– Nu mă interesează, ne iubim unii pe alții și asta este tot ceea ce contează pentru mine.

În schimb, copiii s-au gândit la altceva:

– Haide, tată, du-te și ia chitara... Să cântăm!

– Chitara? a izbucnit tatăl. Am alte lucruri în minte! Fără chitară în această seară!

Așa că, în acea seară, nimeni din sat nu a auzit muzică și cântece.

Același lucru s-a întâmplat trei seri la rând: tatăl își petrecea timpul gândindu-se cum să folosească banii; soția nu înțelegea de ce s-a schimbat soțul ei; copiii au devenit mai triști și mai tăcuți. Într-un final, bărbatul a luat banii, i-a pus pe masă, s-a uitat la copii, apoi i-a strâns repede și a ieșit din casă.

S-a dus la vecinul său și i-a dat banii înapoi, spunându-i:

– Îți mulțumesc, dragă vecine. M-ai făcut să înțeleg ce înseamnă fericirea. Să știi că aceasta nu are nimic de-a face cu banii.

În acea seară, vecinii au auzit din nou muzică și râsete în casa omului. Și, de atunci, nu s-au mai oprit niciodată.

KÎRGHÎZSTAN

Grădina fermecătoare

Au fost odată doi prieteni harnici. Pe unul îl chema Asan și lucra o mică bucată de pământ, iar pe celălalt îl chema Khasen. Acesta din urmă tocmai își pierduse singurul lucru de valoare: turma de berbeci.

– Khasen, îți dau jumătate din pământul meu ca să ai din ce trăi, i-a spus Asan.

Astfel, cei doi prieteni au început să lucreze cot la cot.

Într-o bună zi, în timp ce lucra pământul, Khasen a lovit un obiect de metal: era o oală plină cu aur. În al nouălea cer, Khasen a alergat la prietenul și vecinul lui:

– Asan, uite ce-am găsit în pământul tău! Ești bogat acum!

– Este aurul tău, nu al meu, i-a răspuns Asan. Ți-am dat ție acea bucată de pământ.

Khasen nu a fost de acord și s-au tot certat până când s-au hotărât să meargă în sat la bătrânul înțelept.

Înțeleptul i-a ascultat pe cei doi prieteni, apoi le-a cerut părerea celor trei discipoli ai săi.

– Aurul trebuie să ajungă la conducătorul satului, a spus primul.

– Ba trebuie să fie dus înapoi unde l-ați găsit, a spus cel de-al doilea.

Ali, cel de-al treilea discipol, a spus:

– Aurul trebuie folosit pentru a planta în stepă o grădină. Oamenii care au stat în bătaia soarelui vor găsi aici umbră și odihnă.

Bătrânul înțelept a fost de acord.

Asan și Khasen i-au dat lui Ali aurul ca să cumpere vlăstari și semințe de flori pentru noua grădină. La piață, Ali a văzut o cămilă care ducea în spinare multe colivii cu păsări.

– Unde duci aceste păsări? l-a întrebat Ali pe proprietar.

– La palatul lui Khan, i-a răspuns omul. În schimbul lor, voi primi o grămadă de aur.

– Îți ofer tot aurul meu, a exclamat Ali, dar trebuie să le eliberezi imediat!

Stăpânul cămilei a deschis coliviile, iar micile prizoniere și-au recăpătat libertatea.

Imediat Ali și-a dat seama de gestul său necugetat.

– Ce mă fac? Acum nu-mi mai ajung banii ca să pot cumpăra semințele pentru grădină!

Plin de tristețe, a pornit-o spre casă. Dar, obosit de drum, s-a oprit sub un copac să tragă un pui de somn.

N-a apucat să adoarmă când o pasăre s-a oprit pe umărul lui.

– Vrem să te răsplătim pentru că ne-ai eliberat. Prietenele mele au plantat deja copaci și flori. Vino să te convingi!

Ali a deschis ochii și a sărit în picioare. În stepa din jur creșteau copaci minunați, iar în scurt timp urma să apară și o alee plină de trandafiri.

Toți locuitorii regiunii au venit să admire minunea. Desigur, au venit și Asan și Khasen.

Grădina fermecătoare încă mai înflorește în stepă și în zilele noastre.

RUSIA

Șarpele nerecunoscător

Într-o zi rece de iarnă, în timp ce traversa un pârau care înghețase din cauza frigului, un șarpe a fost prins în gheață.

În timp ce trecea pe acolo, un vânător i-a auzit strigătele de ajutor:

– Omule bun, salvează-mă! Coda mea este înțepenită în gheață.

Vânătorul a fugit într-acolo, a spart gheața cu patul puștii și a eliberat reptila înghețată.

– Te rog, încălzește-mă, altfel mă voi prăpădi, l-a mai rugat șarpele.

Încrezător, vânătorul a ridicat șarpele și l-a băgat sub haină.

Când s-a întremat, șarpele a sâsâit:

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, dar, din păcate, trebuie să te mușc. Am fost învățat că trebuie să răspund binelui cu răutate.

– Așteaptă o clipă! i-a răspuns bărbatul. Ai fost învățat greșit. Eu știu că binele trebuie răsplătit întotdeauna cu și mai mult bine. Știi ce? Hai să întrebăm primul om sau animal care ne iese în cale și apoi vom vedea care dintre noi are dreptate.

Șarpele a fost de acord și s-a încolăcit înapoi în haină, la pieptul vânătorului. Și-au continuat drumul. Au întâlnit o vacă pe care au întreat-o ce părere are. După ce i-a ascultat, aceasta le-a spus:

– Trebuie să răspunzi binelui cu bine. Stăpânul meu îmi dă fân, iar eu îi dau lapte.

– După cum vezi, spuse vânătorul, trebuie să mă lași să plec.

– Nu chiar, a răspuns șarpele, vaca este un animal mare și prost. Hai să mai întrebăm pe cineva.

Au plecat mai departe și au întâlnit un cal, dar și acesta a fost de acord cu vânătorul și cu vaca.

– Stăpânul îmi dă nutreț, în schimb eu îi trag căruța.

Dar nici asta nu l-a făcut pe șarpe să se răzgândească.

– Vaca și calul sunt animale domestice, de aceea sunt mereu de partea omului. Hai să aflăm și părerea unui animal sălbatic.

În timp ce mergeau prin pădurea deasă, într-un copac au văzut o pisică sălbatică.

– Ne poți spune care dintre noi are dreptate? a strigat șarpele către ea. Omul mi-a salvat viața, iar eu trebuie să-l mușc. Am sau nu dreptate? Spune-ne cum crezi că ar trebui răsplătit binele.

– Sunt foarte bătrână și nu aud foarte bine. Vino mai aproape, l-a rugat pisica, înțelegând intențiile răuvoitoare ale șarpelui.

Reptila a ieșit de sub haina vânătorului, s-a apropiat de urechea pisicii și a repetat întrebarea. Atunci, pisica l-a zgâriat zdravăn și a fugit.

Vânătorul a răsuflat ușurat pentru că a scăpat cu viață. A luat pisica pe umărul său și a pornit spre casă. De atunci, oamenii și pisicile trăiesc împreună, în prietenie.